

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom.....	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos....	0'85
1 any.....	3'25	»
Dins Espanya.....	3 mesos....	1'00
1 any.....	3'50	»
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos....	1'00
1 any.....	5'50	»

SA LLEBRA Y SA TORTUGA.

—Hey havia una llebra y una tortuga que feya molt de temps...

—¡Ay, ay, mon-pare! Axò que mos voleu conta deu essè nua fabula còm ses qu'aprenèm de còr.

—Es una fábula, en veritat: però moral y profitosa.

—Donchs; ¿no deys vos que tot quant mos conta es còsa cèrta y succehida? ¿No teniu privat à tothom el que mos digan rondayes y cuentos de véyes, porque son mentides; y ara voldríau combregarmós amb ròdes de molí y fermós heure qu'els animals parlavan?

—Jo vos diré, fíys méus. Baix de cèrt punt de vista, hey ha animals qu'encara parlan.

—Jo'u creuré que parlan; però que n'hem de fé que mon-pare sia forné, si no entenèm cap mica es séu saluet ni els jutipiris qu'es fan per més que mos treguèm els uys.

—Vultros sou ara, fíyets méus, els qui no'm compreneu à mí. Vuy dí, qu'hey ha cèrtes persones que parlan p'els colsos y tot, y son més animals que criatures racionals.

Bò es qu'un homo tenga tres euarders d'ase y un d'agut avuy en dia, per podè tracta amb la gent que p'el mon corre; però si en lloch de tres cuarteres fossen tots quatre ó més els que tenguessem passariam per ruchs de quatre pòtes, y com à tals mos ensellaria tothom, y amb molta de rahò.

Miran: Jo'n coneix un que passà per tan ase, que cau de retaulo, y si vos hi arrambau per prendre ses missions per ell, veureu com vos enflocará una dotzena de còsses y que no vos dexarán òs sensé.

He conegut també un señó que tenia un ca de bòu que may el deixava y parexia germá seu bò. Tots dos s'assemblavan còm à dues escupinades; y si per una part es ca era viu còm una centella y més entenent qu'un llicenciat de presidi; y per s'altre el señó tenia uns arrambatges de verdaté ca de bòu.

He conegut després una senyoreta que

havia mamat tres anys à una cabra: y era fadrina ja, y encara tenia els fets de cabra. No hey havia cap pagès que li gosàs à corre per ses voreres d'un rost ni qu'ella no retés en tractarsè de bolá margs ó enfilsarsè peñes amunt.

Encar'ara'n coneix d'altres que tenen trajo de porch y vos assegur qu'en trobà bassa s'hi bolcan de deveres.

Per lo mateix es tan cèrt com que s'ha dita missa avuy que'l qui fa cara d'animal, sia de sa casta que sia, heu es de fets y de potències, y no hey ha que dirli tornau; porque sa cara es el miray de s'ánima y ja sabeu qu'els adagis vénen després d'els evangélis.

—Donchs, mon-pare: segons voleu suposá, hem de creure en ses fábules còm à fets cèrts y succehits.

—Ho heu de creure fins à un cèrt punt. Près lo que diuen, en lo sentit material de sa paraula, será un enfilay de embusteries, si voleu; però près en lo sentit moral y filosòfic, cada veritat que estampan es còm es puñ y per aquest motiu les recomanan ses persones de sebre. Sa veritat y sa bellesa nùes no agradan à ningú, però el contemplarles derera un vèl es una còsa molt etcisadora. Lo mateix passa amb so sòl. Qui'l mira de plè en plè, pèrd la vista; y es ben cèrt que si no fos per ell no hey veuria.

—Contaunos, ydò, es cuento ó fábula que compensau, y nòltros ja li treurèm es such qu'hey trobarèm, per sebre y coneix quina es sa séua sustancia de veritat.

—Vos deya, ydò, qu'hey havia una tortuga y una llebra qu'un temps havian estat camarades, y se trobaren un dia defòra de sa Porta de Sant Antoni.

—¡Hola, tortuga! (aigué sa llebra). ¿Qu'hey ha de nou? ¿No'm dirás ahont la pégas avuy tan dematí?

—Jo t'ho diré, (respongué sa tortuga). Rinxo, rinxo, y posant un pèu devant s'altre, tract d'anarmèn fins à Alcudia per enllestí quatre feynes qu'hey tench.

—¿Fins Alcudia? (esclamá sa llebra). ¿Y quant fas contes d'arribarhí?

—Quant Deu voldrá; (contestá sa tortuga).

—Ja será l'any sant quant tú hey arripies. Jo també m'en bi vaitx ara per asuntos d'una fíya méua qu'hey tench mal casada; però es méus contes sou de tornà essè à dins Ciutat abans de la Queda.

—No vulgues corre tant; no fos còsa que pegasses de morros y t'haguesses d'aturà abans d'hora. Mira: anemhí de conserva totes dues y qui ha fét'vuy farà demà.

—¡Ja hey arribaríam misses dites! Si no duguesses sa casa al còll te'prendria à bè; ¿però amb sa clòska que dus demunt qu'es capàs de darte una maneta sense qu'hey vaja del séu?

—Fé lo que vulgues, més jo confihi de no pèdre cap passa y arriba d'hora.

—Per bé que fasses, y per molt qu'estiris els potons, tan mateix no tocarás mare primé que jo. Amb un sant-y-amèn será allà: veuré sa méua fíya; y cap à Ciutat manca gent. Jo ja estiré cansada d'essè dins el méu cau quant tú encara rohegarás pols y fosca per sa carretera.

—Ydò, que't vaja bé y deverteixte molt.

—Adeu; procura fé lo mateix y no cansarte gayre.

Sa llebra fent quatre cabriòles prengué carretera amunt y amb un instant sa tortuga l'hagué perduda de vista.

Quant sa llebra passava per devant Sant Llatze, pensava en sí mateixa:

—¡Ja heu som estada beneyta! ¡Sortí de ca-méua en dejú, sense prendre un mòs per tení fòrsa per passá aquest sant camí! Si abans de treure es nas al carré m'hagués forrada sa panxa per dedins, no daría ara sa ventresca en òrri ni hey correrian rates p'els méus budells. Si'm descuyt un poch, aviat tendré sa mòca aferrada à s'espina y llavò si que sa tortuga'm passarà devant y jo'n tendré sa culpa. Jo ja comens à tení els uys plens de ballumes, y faré santament si m'atur dins aquest hort que veitx à la dreita, per treurèm sa panxa de mal'any.

Pensat y fét. Péga llongo per demunt sa paret, y cayguent com sa mosca dins la mèl se trobà dins una parada de lletugues tendres, que deyan menjaumè. Aquesta vuy, aquesta no vuy, se posá al

punt més sodolla qu'una porcelleta de llet, y tipa d'ensiam tornà à emprendre sa carretera d'Inca.

—¿Y aquella pòbre tortuga amb sa clòsca al coll, per quines altures deu corre à l'hora d'ara? (deya sa llebra passant es pont des torrentó de Bárbara). Miracle serà si no arriba amb so fetja defòra, y amb tres pams de llengo.

Mes, vat' aquí que de prònte veu devant ella dins es camí una carabasseta qu'es remanava pegant enforinadetes. ¿Y que va essè? La senhora tortuga que fent el cap viu y no perdent cala li havia passat devant.

—Fent el *nyèu*, *nyèu*, allarga el pèu qu'es una gloria, (deya sa llebra). S'haverme oblidat de berenà m'ha duyt aquesta roña. Bé qu'un escalivat val per cent, y ja m'valdrà per llissó.

Y perque sa tortuga no's temés de qu'era enderrera, trencà per dins els sembrats y se posà à corre còm un lla-dre per prendre'rli ventatja.

Sa tortuga que l'havia vista de coua d'uy, feya sa mitja y seguía son cap envant, aprofitant totes ses caygudes.

Sa llebra, després d'havè pegat una trotada bona, tractà de tornà al bon camí y sortí des sembrat. Cerca d'aquí, cerca d'allà; tresca d'un vent, tresca de s'altre: y es camí no apareixia. ¿Que serà axò? ¿Qu'hey haurà dimònis boyets per aquestes garrigues? Puja dalt un turonet, adressà dos pams d'oreyes y sentí es rendò d'els carros mitj' hora enfura. Llavors caygué de s'ase y conegué que s'havia perduda per sa séua mala cura en volè prendre dresseres no sabenthi ses tresques.

—¡Mesquineta de mí! ¿Y ara qu'he de fè?

Tach. Vat' aquí un altre llebra véya que botant, botant, baixava per un tiranet d'allà pròp. Totduna l'ànima li torna dins el còs y s'en anà cap à ella més alegre que un Pasco.

—Germaneta: ¿no me diriau per caritat per quin vent he de prendre per sortir à sa carretera d'Inca?

—¿Y axò no saben, y heu saben els atòts que van à dú òli? Segurament que sou de vila eterna.

—Jo som del Terme, m'en anava à Alcudia, he volgut deixà sa carretera per fè més via y l'he bollada de cap à pèus.

—¡Ydò! ¿Que no conexiau, santa criatura, que l'erravau de mitx à mitx, deixant ses carreteres véyes per ses novelles?

—Teniu rahó que vos véssa per sa rel des cabeys. Però, ja està fet Sineu, amb so campana y tot. Me servirà d'esperiença per un altre vegada.

—Bona l'heu feta, germaneta. Mes, per tot hey ha remey fora en la mort. Jo mateixa vos menaré, perque segons per hont prendriau, tendriau mal os que rohega y passariu per males aygos, perqu'avuy hey ha per aquí pròp una guarda de cusses ervisenques qu'en farien xixina de noltros dues si mos ensumas-

sen. Per tenirles totes segures, entrèm una estona dins es méu cau y al entretant reposarèm.

—No, no. A mi'm convé fè via per arribá prest.

—¡Sabeu qu'alenu d'espès per ana de parranda per aquests agres! Creysmèà mí que som véya y conech es mal de s'òlla.

—Perdonau. Acompanyau-mè fins à sa carretera, y Deu vos ho pagarà que té bona bossa.

—¡Ca, ca! Axò no pòt sè per ara de cap manera. ¿Vos que tenui sa vida avorrida? Entrèm dins es méu cau y conversarèm un ratet, esplugant vides d'altri sense fè mal tèrs à ningú, al entretant cobrareu alè, y més tart seguireu sa vòstra via.

—Però, si heu fas axí, no arribaré d'hora.

—Vos voldriau pastá, arribá à l'enforná y cuire; y no pòt sè tenirles totes calentes. Si no hey arribau avuy hey arribareu demà. Perdut, dali per perdut; que no's cap fútil mòrt sa nostra pell per ferne véga de cans, ó ferro de tambó de saïtx. ¡Alcudia! ¡Sabeu qu'es d'enfóra encara! Allá s'está à les mars perdudes y no's cosa de tirarshi de bot y boley.

Sa llebra qu'estava un poch cansada se convencé à la fi y entrà en es cau de sa nòva amiga.

Tres hores després ne sortia acompanyada per sa véya, y quant aquesta l'hagué deixada dins sa carretera d'Inca; sa tortuga caminant, coxeu, coxeu, se trobava ja pròp d'els hostals de Santa María.

Sa llebra correguent sempre, la contra-passá y no s'aturá fins qu'hagué donat vòlta à Consey. Mes amb sa panxa plena hey fa mal corre y una panxada de lletuga sòl doná sòn. Axí es que volgué reposá un ratet y s'adormí à les totes. Y dormida, no va veure sa tortuga, que fent sa cabra coixa, y sense pèrdre may el *quest* que duya, li torná passá devant.

Allá s'estigué ronca qui ronca fins que sa lletuga fonch pahida, y veyent al despertarse qu'era ja s'horabaixa s'espolsá sa sòn amb quatre grapades y torná emprendre una altre tirada amb lo propòsit de no deixarla fins que fos dins Inca.

Escaldada, però romangué còm el gat del Pare Cañes quant torná à trobá sa tortuga que sense pèrdre passa s'havia ja feta més envant que'l pas d'els Ferrers qu'es lo mateix que si diguessem qu'era ja més amunt que Binissalèm ó Lloseta.

Aquesta vegada s'encalabriná fort ferm y era tant sa rabia que tenia que no podia dí pruna. Sa fèl feya per sa boca quant vé qu'entrava dins Inca y podian tayá sa fosca amb un guinavet.

—Bona llissó, (deya), m'ha donat avuy sa tortuga, riguent, riguent. Qu'es de bona veritat que qui no s'atura fa via! Gracies à ses méues cames he arribat à Inca primé qu'ella, però poch hey ha

mancat perque me donás p'es cap. Demà, si Deu ho vòl, serà un altre dia y refaré el temps perdut. Per'vuy me quedaré aquí, dormiré amb recel y en veure s'estel de l'aua partiré totduna.

Quant sa tortuga sortirà de la vila, jo ja seré més lluny que ses cabrelles des sol y ja té que peunetjá que no m'agafará un' altre pich.—

Axí com ho pensava, axí heu va fè. Abans de trencar sa claró del dia se posá ses cames al coll, y, ¡hala! cap à Alcudia depressa, sense tòrsa una passa ni distreursè per res. Ni *xits* ni *xites* foren capassos en tot lo camí de ferli girá el cap, y li va aná tan bé qu'abans de les vuyt entrava dins Alcudia més fresca qu'una camarròtja, y tota satisfeta d'haverse sabut governá.

Però: ¡ay! Tanta satisfacció se va desfé còm à fum de formatjada, y l'áni, ma li baixá als pèus quant à sa pòrta principal d'Alcudia hey trobá sa tortuga qu'en sortia, feynes fètes, y à la vòlta des camí de Ciutat.

—¿Quant has arribada? ¿Per hont has venguda? ¿Còm has feta tanta via?

Tot axò plena de sorpresa li preguntava à la una sa llebra.

—He arribada à les sis, he vist lo que devia, he descansat una horeta y ara m'en torn.

—Deus havè dormit ben poch à Inca.

—Més poch que no gens, qu'es quant se puga dí. Jo no m'hi som aturada mica.

—¿Y tota sa nit has caminat?

—Ay, ydò! Qui té curòlla no viu. Y qui té fret de pèus caminant el s'espassa.

—Esperèm un poquet y mos ne tornarèm plegades.

—Si tú vòls vení amb mí ja m'agafarás p'es camí que jo no sé corre tant còm tú per'mor de sa clòsca que duch demunt.

A sa tornada li succehí dos doblés de lo mateix del dia abans, entre estades à s'ombra y panxades al sòl, entre covèrbos d'aquí y festejaments d'allà, ara per fas, are per nèfas, no s'en temé y es temps li passá, y quant arribava à Ciutat se trobá sa tortuga que l'esperava à boca de sòllera per dirli: «Bona nit si t'colgues.»

—Ja heu veys, fiys méus, lo que li succehí à sa llebra per refiarsè massa de ses séues cames.

—¡Qui s'ho v'ia de creure!

—Sapigau, donchs, qu'à n'el mon hey ha molts d'homos que pareixen llebres y may fan res de bó; y altres que son tortugues y arriban à fè qualque cosa.

Ara voltros treys es such à sa fàbula per coneixe sa llissó qu'enseña y preniu llum de na Pareta, que jo per'vuy he acabat es cuento.

—¿Que no mos ne contareu un altre demà, maldement sia fàbula?

—Tants com voldreu, mentres que vos aprofiteu de sa séua sustancia de veritat.

PEP D' AUBEÑA.

PONGELLES.

I.

La derrerera campanada
tòca ara de mitja nit,
y ja no escolt dins la vila
de cap persona el trepig.

La fosca que me rodetja
només veig apròp de mí,
y el cantussòl ben enfora
només sent de molts de grins

Me pens que duch companyia
pero, tot solet, camin
sempre mirant una sombra
que m'alegra y pòsa trist.

II.

El cim de pelada roca
que sovint los niguls toca,
una centella ha ferit;
y sa verga lluminosa
qu'espènya la casa hermosa
y lo palau fa bossios,

á demunt la pedra viva
alsa, potentia y aspriva
hont sols arriban vòltons;
tota sa força ha perduda
y sobre el penyal retuda
no estremeix are 'l mon.

La verinosa Mentida
que s'axeca malahida
la virtut calumniant;
també queda estesa, morta,
demunt la murada forta
de l'augusta Veritat.

MESTRE ESCRIVIU.

* * *

Una flòr-vaix culí un dia
quant sortia à passetjar,
y em recordá ta hermosura
y la vaix volé guardar.

S'altre dia la cercava
mostia la vaix trobar,
y em recordá ta bellesa
que també se va acabant.

Pero l'amor que mos lliga
sera etèrn y sempre igual
perque amor que neix de l'ànima
també es'còm ella immortal.

FIGUERETES.

XEREMIADES.

Hem rebut una circulá de sa Comissió
de reformes per millorá sa classe obrera,
demanant el concurs des nòstro Setma-
nari à fi de logra bòn acèrt en ses séues
resolucions.

Pòt contá amb nòstros en un tot, per-
que conceixèm ses ventatges que pòt re-

portá dita classe de sa protecció que li
vòl dispensá es Govern.

Agrahim sa distinció merescuda per
part de dita Comissió.

* *

Sa provincia d'Alicant ha estat sa
venturosa.

Per fas ó per nêfas es sa primera que
li ha tocat un raitx de còlera que ma-
lahida sa gracia que deu havé fet à n'els
séus habitants.

¡Deu los alleuger d'aquesta calamitat
y mos alliber à tots!

* *

Es còlera s'acòsta.

Mentres tant ¿que fa l'Escel·lentíssim
Ajuntament de la M. N. y L. Ciutat de
Palma? ¿Quines mesures ha adoptades
per fé ménos sensible sa presentació de
aquest hoste? ¿Amb quins recursos con-
ta per aná envant en aquest cas desgra-
ciat?

Segurament esperám, còm sempre,
tení es cap batut per posarmós sa cer-
vellerà.

* *

Aplaudim còm se mereixen el señó
Governadó y sa Junta de Sanitat per ses
disposicions sanitàries que prènen per
alliberarmós d'una visita d'es còlera.

Lo qu'impòrta es que tots els ajudèm
amb aquesta empresa; y Deu Nòstro
Señó farà el demés.

* *

Ses families pòbres del Arraval que
veren plenes d'aygo ses séues cases y
sofrien molts de perjuís la setmana pas-
sada, varen rebre dijous decapvespre un
petit alivio que sa caritat des séus ve-
cins los enviava per mèdi de *colecta* feta
amb aquesta intenció.

En nòm d'els afavorits enviám les
gracies à ses bònes persones que per ells
s'interessaren, cubrint d'aquest mòdo
un olvit del mon oficial.

* *

Aquesta setmana també ha plogut fort
ferm per alguns pòbles d'aquesta illa. A
sa Pobla se veren abeurats *en grande* y
fonch necessari fé molta feyna per trèure
s'aygo qu'omplí els soterranis y cases
més baixes qu'es carrés y camins.

MALLORCA.

Sé qu'ets petxina de nacar
festejada per les ones
y sé que per Catalunya
fores tu niu d'altres glories.

Sé qu'avuy à nostres furs
la pols dels arxius los correa
y sé que guardas, joh lla!
de lo meu pare la tomba.

¡Quantes llágrimes m'arrancas!
¡Quants de recorts que'm retornan!
¡Mallorca benavirada!
¡Benavirada Mallorca!

CLAUDI OMAR Y BARRERA.

PENSAMENTS.

Moltes còses surtan esgarrades, per-
que d'un principi no les miran es séu
terme.

S' homo no es bô ni dolent per lo que
diuen d'ell els altres homos, sinó per
ses òbres que fa. Vat'aquí sa verdadera
pedra de foch.

Tant com s' homo s'inclina y abaixa
à sa matèria, tant incapás se fa d'enten-
dre ses còses espirituals.

Aquells que diuen que socorreguent
al miserable; vestint al desnuhu, conso-
lant es trist y fentse un tot, per tots; no
s'hi tròban uns consòls inefables, di-
gaulós que no heu han provat.

S'acèrt, y sa firmesa, vat'aquí ses
dues ales per pujá à sa perfecció.

Uns d'els moments més angustiosos
amb que se puga trobá una persona, es
sens dupte quant veu qu'ha esgarrat
una còsa per culpa seua, y que ja no
hey ha remey per repararlè.

S' homo que no fa cas de ses passions
quant aquestes son joves, y riu amb
ellas, vendrá temps qu'aquestes el farán
son esclau. y se riurán d'ell.

MESTRE GRINOS.

Per regla general quant més volumi-
nós es un llibre, més desbarats diu.

L'iglesia aplica á n'els morts els
mèrits de'els vius; sa noblesa aplica á
n'els vius els mèrits d'els morts.

MESTRE ESCRIVIU.

COVERBOS.

Un señó se va dá una panxada de
cranchs y à ses poques hores va tení un
gran còlich. Heu contava un dia à un
amich y aquest li contestá:

—Homo: ja t'ho porías pensá; ¿no sabs
qu'aquests animallets van sempre cap
enrrera?

* *

Un molt beneyt deya:

—Lo qu'es jo no crech que s'empal-
tá sa pigòta sia un preservatiu; jo cone-
xía un nin qu'avuy l'hey empaltaren y
demá se morí.

—¡Com! (li contestaren); pareix impossible.

—Ydò, sí; va caure cap-avall per una escala y quedà mort al cap de dos minuts.

Es dia abans d'una gran batalla, un oficial molt peruch, va demanà permís per ana à veure son pare qu' estava malalt.

Es General ley concedí diguentli:

—Honra à ton pare y à ta mare y viuràs llargament sobre la terra.

Un any reynà molt de ponent y ja sabeu qu'aquest vent fa molt de mal à ses cohites de Mallorca, y es pagesos el flas-toman perque saben els arrambatges que té.

Un pagès d'aquests duya un plet y el tenia dins l'Audiència y demanant à n'es Procuradó com anava aquell assumto, li contestà:

—Ara l'han possat à n'es ponent y aviat farán sentència.

—Malo; (digué es pagès.) May m'es vengunt rès de bò de sa part d'es ponent. Que l don per perdut. Ja més valdria l'haguessen passat à n'es Grech.

—¿Per que badayes tant estant à n'es méu costat, homo méu?

—¡Que vols que te diga! s' homo y sa dona no fan més qu'un sòl, y jo quant estich totsol m'avorresch.

—¿Qui es aquell homo que va tan mal vestit?

—Es un molt amich méu, un gran cantant; ¡té una veu....! en fa d'ella lo que vol.

—Ydo; ¿perque no li dius que s'en fassa uns calsons que bé heu necessita?

—¡Que vols que 't diga! (deya un amich à s'altre,) en el dia no poden avisá ningú, perque en lloch de parà sa mà per rebre s'avís, allargan ses ungles per repartí.

Un gran bevedó de ví deya:

—Jo no beuria ví si no fos per ordre des metges; puis en s'hivern, el m'ordenan per espessarmé es fret; y d'estiu, per matá sa debilitat.

EPIGRAMA.

—Señó: ¿que vol L'IGNORANCIA?
—A comprarle no acostum.
Som Batxillé.—Comprendido:
No la 's lleva de demunt.

Tenda d'articles d'escriptori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,

CADENA DE CORT, 11, PALMA.

En PAPE y SORBES trobarán de venta ses classes sigüents:

PAPE DE PIL ó DE BARBA, per escriure, de classe superió, y d'ordinari per borrados ó per embolicá.

PAPE PER CARTES DE COMERS, retxat, cuadriculat, blanch, blau, verdós, etc., etc., y es nou PAPE PLEGAMÍ

PAPE PER CARTES, llís, retxat ó de quadrets blanchs y de colós, amb pintures representant animals, barques, carrils, flors, etc., etc.; *inglés* satinat ó amb *llustre*, mate ó *gratallós*; de variades formes y tamaños.

SOBRES PER CARTES, d'un, dos, tres y quatre doblechs, per oficis, esqueles, tarjetas, etc. blanchs y de coló.

SOBRES DE TELA, molt apropiat per enviá papes y documents à fóra Mallorca.

SOBRES DE COLÓS, baratos, pròpi per ses cases de comers; els quals se timbran à dita tenda per un mòdic preu.

NOTA. Se timbra es papé amb inicials de relleu, *gratis*, à ses persones que 'l comprin à dit establiment; y cifres amb colós ó bé amb mem-bretes p'es preu de dues pessetes es cent foys.

LLIBRETS DE PAPE DE TABACH

EL MILLÓ DE TOTS.

¿Voleu fé una pròva y mos donareu sa rahó?
Ydò, cremai una fuya d'els nostros llibrets de PAPE DE TABACH y sa cènra blanca que farà vos donará à comprendre sa séua netedat y que se pòt fumá amb tranquilidat.

Però no vos atureu, seguiu sa pròva. Cremai una fuya d'un llibret de qualsevòl altre fabricant que los vènga còm de TABACH; cremai'l y veureu que farà una cènra lletja y negra, y as-sustauvós no més de pensá que si gastau de aquell papé heu de tragá qualque mica d'aquell fum que faca els dits.

Ficsauvós bé amb sa nostra marca: es aquesta: (papé blau y à dues tintes, negra y dorada.)

Cercau sempre à ses tapes un llibre-ro que diu:

V. de Fran-cisco Planells
Sindicato, 59;

y els llibrets que 'l tegan son els bons.

Qui no vulga fumá PAPE TABACH perque el prefe-reixca blanch, pòt está segú de qu'es més inofensiu es el de sa marca BANDERA MALLOQUINA.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*La Sèu no espera parroques.*
SEMBLANSES.—1. *En qu'es cartable.*

2. *En que té mòles.*

3. *En que tenen mostatços.*

4. *En que gisca.*

XARADA.....—*A-lo-mà.*

PREGUNTA.....—*Una sògra à gust des gènre.*

CAVILACIÓ.....—*Esparver.*

FUGA.....—*Un soldat m'en ha dit maoa*

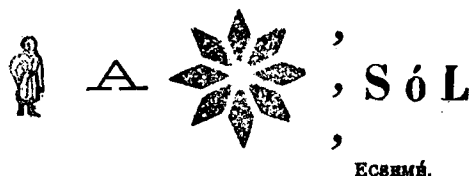
Y de mi s'ha enamorat

¡Ay! jo no sé lo que'm passa

Sempre pens amb so soldat.

ENDEVINAYA.—*Un llamp.*

GEROGLIFICH.

ECHEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una xinxà à n'es còlera?
2. ¿Y es picadós à ses monèyes véyes?
3. ¿Y una monèya à un lleó?
4. ¿Y un lleó à un homo molt presumit?

UN DE LA PURSIANA.

XARADA

Ma primera es membre humá
Estimat y preciós;
Dos y un, ver horrorós
Es més vil de quants n'hi ha;
Y tercera art de cassá
Molt usat p'es cassadós;
Es tot mòble preciós
Molt útil per descansá.

PREGUNTA.

¿De quina casta de pedres hey ha-més à dins la mà?

CAVILACIÓ.

G. EL PUBIL

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ELL.

FUGA DE VOCALS.

Tr.s ñs f. q. s.m c.s.t
c.d' ñy h. m.r.t n p.rch
m.n.s l' ñy p.s.s.t y s'.litr.
y .ng..ñy q.. n. n'h. m.r.t

UN JUTGE PATUTJA.

ENDEVINAYA.

Tench bañes y no som bòu;
No tench banch y som fusté;
Estich dins casa de fusta
Y allà visch de lo mes bé.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)